

UZASADNIENIE

Zaskarżonym pkt 2 postanowienia z dnia 15 grudnia 2014 roku w sprawie sygn. akt XP 1009/14, Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od pozwanego Zespołu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powódki E. S. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd podniósł, iż podstawę orzeczenia o kosztach procesu stanowił art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 poz. 461 j.t.).

W ocenie Sądu, brak było podstaw do orzekania o wynagrodzeniu pełnomocnika w zakresie roszczenia o wynagrodzenie za czas pozostawiania bez pracy, bowiem nie upłynął jeszcze okres wypowiedzenia i powódka nie pozostawała w żadnym okresie bez pracy, nadto roszczenie w tym zakresie nie było sprecyzowane kwotowo.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pełnomocnik powódki.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 4 i § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu - poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że w sprawie o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawiania bez pracy stronie wygrywającej spór przysługuje zwrot kosztów procesu wyłącznie w zakresie wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości ustalonej dla sprawy o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów postępowania kwoty 1877 zł obejmującej stawkę minimalną zgodnie z § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 4 i § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Zażalenie jako bezzasadne podlega oddaleniu.

W postępowaniu procesowym sąd orzeka o zwrocie kosztów w każdym orzeczeniu kończącym sprawę według jednej z następujących zasad: odpowiedzialności za wynik procesu, stosunkowego rozdzielenia kosztów, wzajemnego zniesienia kosztów, słuszności i zawinienia.

Art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.).

W myśl § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 r. poz. 461 ze zm.):

1. stawki minimalne wynoszą za prowadzenie spraw z zakresu prawa pracy o:

1) nawiązanie umowy o pracę, uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, przywrócenie do pracy lub ustalenie sposobu ustania stosunku pracy - 60 zł;

2) wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż wymienione w pkt 4 - 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 od wartości wynagrodzenia lub odszkodowania będącego przedmiotem sprawy;

Zgodnie zaś z § 4 wysokość stawki minimalnej zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju, a w postępowaniu egzekucyjnym - od wartości egzekwowanego roszczenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom skarżącej brak jest podstaw do uznania, iż w niniejszej sprawie stronie powodowej przysługiwał zwrot kosztów procesu zarówno w zakresie roszczenia o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne, jak i roszczenia o wynagrodzenie za czas pozostawiania bez pracy.

Wprawdzie, jak podnosi skarżąca w świetle najnowszego orzecznictwa Sądu Najwyższego ustalenie stawki minimalnej za prowadzenie sprawy dotyczącej roszczenia o wynagrodzenie za czas pozostawiania bez pracy (art. 47 KP) powinno zostać dokonane, niezależnie od ustalenia stawki minimalnej za prowadzenie sprawy o przywrócenie pracownika do pracy (art. 45 KP) (porównaj postanowienie SN z dnia 14 listopada 2012 r. I PZ 22/12 opubl. L.), bowiem z literalnego brzmienia powołanych przepisów wynika, że stawka minimalna za prowadzenie sprawy o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie jest czym innym niż za prowadzenie sprawy o przywrócenie do pracy. Argumenty za powyższym stanowiskiem wynikają zatem z charakteru roszczenia o rozważane wynagrodzenie, które jest roszczeniem samodzielnym i odrębnym od roszczenia o przywrócenie do pracy (tak Sąd Najwyższy np. w wyroku z 25 maja 2010 r., I PK 213/09).

Niemniej jednak, powyższe stanowisko nie mogło mieć wpływu na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie. Podnieść należy, iż w związku z uznaniem powództwa przez pozwanego i wycofaniem za zgodą powódki oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, został zrealizowany cel dla którego powództwo wytoczono. W konsekwencji Sąd I instancji zasadnie umorzył postępowanie i zasądził na rzecz powódki zwrot kosztów procesu jedynie w zakresie roszczenia o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia stosunku pracy. Zaznaczyć należy bowiem, iż w pozwie, strona powodowa wносиła o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę, jako niezgodnego z prawem - co stanowiło przedmiot niniejszego postępowania. Jednocześnie wniosła o przywrócenie powódki do pracy na dotychczasowych zasadach pracy i płacy oraz zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy - w razie wydania wyroku po upływie okresu wypowiedzenia.

Oczywistym jest, iż art. 47 KP nie wyłącza jednoczesnego dochodzenia roszczeń o przywrócenie do pracy i wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy i jego warunkowego zasądzenia przed podjęciem pracy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lipca 1976 r., I PRN 44/76, OSNCP 1977, nr 1, poz. 17; cyt. wyżej wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2010 r., I PK 213/09 i wyrok Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2010 r., I PK 17/10). Jednakże podkreślić należy, iż w związku z uznaniem przez pozwanego powództwa i kontynuowaniem zatrudnienia, dochodzenie przez powódkę wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy stało się bezprzedmiotowe. Na gruncie niniejszej sprawy pozwany uznał powództwo już przy pierwszej czynności procesowej tj. w odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd postanowieniem z dnia 15 grudnia 2014 roku umorzył postępowanie jeszcze w trakcie trwania okresu wypowiedzenia, który miał upłynąć w dniu 31 stycznia 2015 r. Zatem z uwagi na fakt, iż powódka nie pozostawała w żadnym okresie bez pracy, nie mogła dochodzić wskazanego roszczenia. W konsekwencji, brak było również jakichkolwiek podstaw do zwrotu kosztów procesu w zakresie wynagrodzenia pełnomocnika, w stosunku do roszczenia o wynagrodzenie za czas pozostawiania bez pracy.

W kontekście powyższych rozważań uznać należało, iż prezentowana w apelacji argumentacja jest chybiona i jako taka nie może się ostać. W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, w części zasadzającej na rzecz powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Przewodnicząca: Sędziowie:

Z/ Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.